

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. C.24.0131.N

1. **E.T.,**
2. **E.B.,**

eisers,

vertegenwoordigd door mr. Paul Wouters, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 3000 Leuven, Koning Leopold I-straat 3, waar de eisers woonplaats kiezen,

tegen

FEKA nv, met zetel te 2060 Antwerpen, Van Aerdtsstraat 33, ingeschreven bij de KBO onder het nummer 0422.785.386.

verweerster.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het vonnis in hoger beroep van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt, van 2 oktober 2023, gewezen op verwijzing na arrest van het Hof van 9 oktober 2020.

Advocaat-generaal met opdracht Frederic Vroman heeft op 12 maart 2025 een schriftelijke conclusie neergelegd.

Raadsheer Sven Mosselmans heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Frederic Vroman heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDEL

De eisers voeren in hun verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, een middel aan.

III. BESLISSING VAN HET HOF***Beoordeling***

1. Uit de primauteit van het Unierecht volgt dat de nationale rechter voorrang moet geven aan de bepaling van een richtlijn boven een daarmee strijdige bepaling van nationaal recht en dat hij deze laatste bepaling buiten toepassing moet laten.

Het Unierecht omvat onder meer het recht op een doeltreffende rechtsbescherming, terwijl remedies niet alleen doeltreffend maar ook evenredig en afschrikkend moeten zijn.

Verder moet de nationale rechter het nationale recht in overeenstemming met het Unierecht en zo richtlijnconform mogelijk uitleggen en zodoende, in het licht van de bewoordingen en het doel van de richtlijn, het beoogde resultaat ervan nastreven.

2. Daar waar de Europese richtlijn 93/13/EEG van 5 april 1993 betreffende de oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten, omgezet in het interne Bel-

gische recht in de artikelen VI.82 en volgende WER, aan de lidstaten procesautonomie laat, oordeelt het Hof van Justitie in vaste rechtspraak dat de nationale procedurebepalingen moeten beantwoorden aan onder meer het doeltreffendheidsbeginsel (HvJ 16 juli 2020, *Caixabank en Banco Bilbao Vizcaya Argentaria*, C-224/19-C259/19; HvJ 10 juni 2021, *BNP Parisbas Personal Finance*, C-776/19-C-782/19; HvJ 13 juli 2023, *Cajasur Banco SA t/ JO en IM*, C-35/22). De nationale procedurebepalingen mogen de bedoelde consumentenbescherming niet onmogelijk of uiterst moeilijk maken (HvJ 10 juni 2021, *BNP Parisbas Personal Finance*, C-776/19-C-782/19).

Wanneer beschermingsbepalingen de consument het recht verlenen om zich tot een rechter te wenden teneinde het oneerlijke karakter van een contractueel beding te laten vaststellen en dit beding buiten toepassing te laten verklaren, mogen nationale procedurebepalingen omtrent de gedingkosten de consument niet tegenhouden of ontmoedigen (HvJ 13 september 2018, *Profi Credit Polska*, C-176/17; HvJ 3 april 2019, *Aqua Med*, C-266/18; HvJ 16 juli 2020, *Caixabank en Banco Bilbao Vizcaya Argentaria*, C-224/19-C259/19; HvJ 7 april 2022, *EI en TP t/ Caisabank SA*, C-385/20; HvJ 22 september 2022, *Vicente t/ Delia*, C-335/21; HvJ 13 juli 2023, *Cajasur Banco SA t/ JO en IM*, C-35/22; HvJ 21 maart 2024, *SRG t/ Profi Credit Bulgaria EOOD*, C-714/22).

Zo oordeelde het Hof van Justitie in het arrest van 21 maart 2024, *SRG t/ Profi Credit Bulgaria EOOD*, C-714/22, dat de bepalingen van voormelde richtlijn gelezen in het licht van het doeltreffendheidsbeginsel aldus moeten worden uitgelegd dat “zij zich verzetten tegen een nationale regeling op grond waarvan een consument kan worden verplicht een deel van de proceskosten te dragen wanneer, na de nietigverklaring van een contractueel beding wegens het oneerlijke karakter ervan, de vordering van de consument tot terugbetaling van de krachtens dat beding onverschuldigd betaalde bedragen slechts gedeeltelijk wordt toegewezen, omdat het in de praktijk onmogelijk of uiterst moeilijk is om de omvang te bepalen van het recht van die consument op terugbetaling van die bedragen”. In r.o. 87 van het arrest oordeelt het Hof van Justitie dat “niet kan worden uitgesloten dat een consument een deel van de kosten moet dragen die hij heeft gemaakt om een vordering tot vaststelling van de oneerlijkheid van een contractueel beding in te stellen, wanneer na de nietigverklaring van dat beding zijn vordering tot terugbe-

taling van de bedragen die hij op grond van dat beding onverschuldigd heeft betaald, gedeeltelijk wordt toegewezen, met name wanneer deze consument zijn recht op terugbetaling te kwader trouw uitoefent”.

Uit deze rechtspraak volgt dat een consument die het oneerlijke karakter van een contractueel beding heeft laten vaststellen en dit beding buiten toepassing heeft laten verklaren maar slechts gedeeltelijke terugbetaling van op basis van dat beding betaalde bedragen verkrijgt, kan worden tegengehouden of ontmoedigd, wanneer hij een deel van de gedingkosten moet dragen, terwijl hij zijn recht op terugbetaling te goeder trouw en zonder procesrechtsmisbruik uitoefende.

3. Artikel 1017, vierde lid, Gerechtelijk Wetboek bepaalt dat de kosten kunnen worden omgeslagen *“zoals de rechter het raadzaam oordeelt”* onder meer *“wanneer de partijen onderscheidenlijk omtrent enig geschilpunt in het ongelijk zijn gesteld”*.

Een richtlijnconforme uitlegging van deze bepaling, in een context van consumentenbescherming en meer bepaald een procedure teneinde het oneerlijke karakter van een contractueel beding te laten vaststellen en dit beding buiten toepassing te laten verklaren, brengt mee dat de nationale rechter, die de partijen wederzijds gelijk en ongelijk geeft, bij de beoordeling van de gedingkosten moet nagaan of deze kosten aan de zijde van de consument hem niet zouden hebben tegengehouden of ontmoedigd. Zo moet de rechter nagaan of de gedingkosten aan de zijde van de consument redelijkerwijze in verhouding staan tot zijn gedeeltelijke gelijk, met dien verstande dat de uiteindelijke kostenveroordeling van de consument niet dermate hoog mag zijn dat ze hem zou hebben tegengehouden of ontmoedigd.

4. De appelrechter die, gelet op het wederzijdse gelijk en ongelijk van de partijen in het raam van onderhavige procedure in een context van consumentenbescherming, de gedingkosten bij helften verdeelt en de rechtsplegingsvergoeding omslaat, zonder na te gaan of de kosten aan de zijde van de consument hem niet zouden hebben tegengehouden of ontmoedigd, verantwoordt zijn beslissing niet naar recht.

Het middel is gegrond.

Dictum

Het Hof,

Vernietigt het bestreden vonnis in zoverre dit uitspraak doet over de gedingkosten.

Beveelt dat van dit arrest melding zal worden gemaakt op de kant van het gedeeltelijk vernietigde vonnis.

Houdt de kosten aan en laat de beslissing daaromtrent aan de feitenrechter over.

Verwijst de aldus beperkte zaak naar de rechtbank van eerste aanleg Limburg, rechtszitting houdend in hoger beroep, anders samengesteld.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, eerste kamer, samengesteld uit sectievoorzitter Geert Jocqué, als voorzitter, en de raadsheren Ilse Couwenberg, Sven Mosselmans, Michael Traest en Ann De Wolf, en in openbare rechtszitting van 2 mei 2025 uitgesproken door sectievoorzitter Geert Jocqué, in aanwezigheid van advocaat-generaal Frederic Vroman, met bijstand van griffier Elien Van Isterdael.

E. Van Isterdael

A. De Wolf

M. Traest

S. Mosselmans

I. Couwenberg

G. Jocqué

Verzoekschrift

Eerste blad

5

VOORZIENING IN CASSATIE

10 **VOOR:** 1. **E.T,**

2. **E.B.,**

15

Eisers in cassatie;

20

Bijgestaan en vertegenwoordigd door ondergetekende, Mr. Paul Wouters, Advocaat bij het Hof van Cassatie, kantoor houdende te 3000 Leuven, Koning Leopold I-straat, 3, alwaar keuze van woonplaats wordt gedaan tot en met het uitspreken van het tussen te komen arrest;

30 **Verweerster in cassatie;**

* *

*

45 Tweede blad

50

55

De feiten en procedurevoorgaanden kunnen als volgt worden samengevat.

60 1. Het geding betreft een huurovereenkomst gesloten op 17 november 2015, die nooit tot uitvoering is gebracht.

65 2. Bij vonnis dd. 31 oktober 2019 bevestigde de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen de ontbinding lastens eisers van de huurovereenkomst en werden eisers veroordeeld tot het betalen van een wederverhuringsvergoeding gelijk aan drie maanden huur van 4.485,00 EUR, maar mits aanrekening van het reeds betaalde bedrag van 1.490,00 EUR, zodat per saldo nog 2.980,00 EUR te betalen overblijft.

70

3. Bij arrest dd. 9 oktober 2020 van Uw Hof werd dit vonnis gedeeltelijk vernietigd *“in zoverre het oordeelt over de door [verweerster] gevorderde wederverhurings-vergoeding en de kosten.”*

75

4. Op verwijzing werd bij vonnis dd. 2 oktober 2023 van de Rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt de vordering van verweerster tot betaling van een wederverhuringsvergoeding ongegrond verklaard en bekwamen eisers de terugbetaling van het door hen gevorderde bedrag van 1.490,00 EUR, vermeerderd met de vergoedende intresten sedert 1 maart 2016.

80

Ieder der partijen werd veroordeeld tot de helft van de nader begrote gerechtskosten en het rolrecht, uitgezonderd de rechtsplegingsvergoedingen die in beide aanleggen werden omgeslagen.

85

* *

90

*

Eisers menen ter staving van hun voorziening volgend cassatiemiddel naar voor te kunnen brengen.

95

100

ENIG CASSATIEMIDDEL105 **Geschonden bepalingen**

- De artikelen 6, 7 en 8 van de Europese richtlijn 93/13/EEG van 5 april 1993 betreffende de oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten;
- Het unierechtelijk gelijkwaardigheid- en het doelmatigheidsbeginsel;
- 110 - Het algemeen rechtsbeginsel van de voorrang van regels van internationaal recht boven de regels van nationaal recht;
- Het algemeen rechtsbeginsel van de primauteit van het Unierecht;
- De artikelen VI. 83 en 84 van het Wetboek van economisch recht (hierna afgekort als “W.E.R.”);
- 115 - De artikelen 1017, 1018, 1019, 1020, 1022, 1023 en 1024 van het Grondwettelijk Wetboek;

120 **Aangevochten beslissingen**

Het bestreden vonnis: “ Verklaart zich zonder rechtsmacht om kennis te nemen van de vordering van [verweerster] inzake het artikel 19 van de huurovereenkomst zoals geformuleerd in haar besluiten neergelegd na betekening van het cassatiearrest van
125 09.10.2020.

Verklaart het hoger beroep van [eisers] in hierna vermelde mate gegrond.

*Dienvolgens hervormt het bestreden vonnis van het vredegerecht van het 4de kanton Antwerpen van 21.02.2018 op het punt van de beslissingen inzake de vordering van [verweerster] tot betaling van een wederverhuringsvergoeding en inzake de tegeneis
130 van [eisers] alsook de gerechtskosten als volgt:*

Verklaart de vordering van [verweerster] inzake de wederverhuringsvergoeding ongegrond. Verklaart de tegeneis van [eisers] gegrond.

135 *Veroordeelt geïntimeerde tot terugbetaling aan [eisers] van het bedrag van 1.490,00 euro, te vermeerderen met de vergoedende intresten sedert 01.03.2016 aan de wettelijke intrestvoet tot datum van 10.01.2018 en vanaf dan met de gerechtelijke intresten aan de wettelijke intrestvoet tot datum van algehele betaling.*

140 *Veroordeelt partijen, enerzijds [eisers] en anderzijds [verweerster], ieder tot de helft van de gerechtskosten, uitgezonderd de rechtsplegingsvergoedingen die tussen partijen worden omgeslagen, en vereffent deze overige kosten in hoofde van [eisers] op dagvaardingkosten ten bedrage van 459,99 euro, dagvaardingskosten en rolrechten ten bedrage van 189,79 euro, dagvaardingskosten ten bedrage van 480,37 euro, rolrechten ten bedrage van 140,00 en rolrechten ten bedrage van 650,00 euro en in hoofde van [verweerster] op dagvaardingskosten en rol rechten ten bedrage van 390,47 euro.*

145 *Veroordeelt partijen, enerzijds [eisers] en anderzijds [verweerster], ieder tot de helft van het rolrecht van 165,00 euro, te voldoen op het eerste verzoek van de FOD Financiën.”*

150

Vierde blad

op grond van de motieven op p. 9 :

155

“3.3.

160 *Nu partijen in het geschil ten gronde onderscheidenlijk deels in het ongelijk gesteld zijn (geworden) komt het gepast voor om wat betreft de gerechtskosten, ieder van hen tot de helft ervan te veroordelen, uitgezonderd de rechtsplegingsvergoedingen - enkel één verschuldigd in eerste aanleg en één in graad van beroep overigens, niet voor de procedure in cassatie, noch twee rechtsplegingsvergoedingen voor de procedure in graad van beroep die een loutere voortzetting betreft - die in hoofde van partijen worden omgeslagen.*

165 *De kosten van uitgifte en van betekening van de bestreden vonnissen, gevorderd door [verweerster], betreffen uitvoeringskosten en geen gerechtskosten.*

De overige kosten die worden begroot, kunnen op grond van de stukken zoals hierna volgt worden vereffend.”

170

Grieven,

175 1. De Europese richtlijn 93/13/EEG van 5 april 1993 betreffende de oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten bepaalt in :

- artikel 1. : *“1. Deze richtlijn strekt tot de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstaten betreffende oneerlijke bedingen in overeenkomsten tussen een verkoper en een consument.”*

180 - artikel 6, lid 1: *“De lidstaten bepalen dat oneerlijke bedingen in overeenkomsten tussen een verkoper en een consument onder de in het nationale recht geldende voorwaarden de consument niet binden en dat de overeenkomst voor de partijen bindend blijft indien de overeenkomst zonder de oneerlijke bedingen kan voortbestaan.”*

185 - artikel 7, lid 1 : *“ De lidstaten zien erop toe dat er in het belang van de consumenten alsmede van de concurrerende verkopers, doeltreffende en geschikte middelen bestaan om een eind te maken aan het gebruik van oneerlijke bedingen in overeenkomsten tussen consumenten en verkopers.”*

190 - en artikel 8 : *“ Ter verhoging van het beschermingsniveau van de consument kunnen de lidstaten op het onder deze richtlijn vallende gebied strengere bepalingen aannemen of handhaven, voor zover deze verenigbaar zijn met het Verdrag.”*

195 2. Voormelde Europese richtlijn 93/13/EEG werd omgezet in het Belgisch interne recht door de artikelen VI.82 e.v. van het Wetboek van economisch recht dat bepaalt in :

205 - artikel VI.83 : *“In de overeenkomsten gesloten tussen een onderneming en een consument, zijn in elk geval onrechtmatig, de bedingen en voorwaarden of de combinaties van bedingen en voorwaarden die ertoe strekken:*

1° (...)

210 *17° het bedrag vast te leggen van de vergoeding verschuldigd door de consument die zijn verplichtingen niet nakomt, zonder in een gelijkwaardige vergoeding te voorzien ten laste van de onderneming die in gebreke blijft;*

18° (...)

24° in geval van niet-uitvoering of vertraging in de uitvoering van de verbintenissen van de consument schadevergoedingsbedragen vast te stellen, die duidelijk niet evenredig zijn aan het nadeel dat door de onderneming kan worden geleden.

215 *25° (...).”*

- en artikel VI.84, § 1: *“Elk onrechtmatig beding is verboden en nietig.*

De overeenkomst blijft bindend voor de partijen indien ze zonder onrechtmatige bedingen kan voortbestaan.

220 *De consument kan geen afstand doen van de rechten die hem bij deze afdeling worden toegekend.”*

225 3. Uit de primauteit van het Unierecht volgt dat de rechter voorrang moet geven aan de bepaling van een richtlijn boven een daarmee strijdige regeling van nationaal recht en dat hij deze laatste buiten toepassing moet laten. Deze regel houdt tevens in dat de nationale rechter het nationale recht, zo veel mogelijk, richtlijnconform moet uitleggen, dit wil zeggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de richtlijn teneinde het hiermee beoogde resultaat te bereiken.

230

235 4. Het Hof van Justitie gaat in zijn vaststaande rechtspraak uit van de bezorgdheid om de consument blijvend te beschermen tegen oneerlijke bedingen door de verwezenlijking te vrijwaren van het langtermijndoel van de richtlijn zoals omschreven in artikel 7 ervan en dat erin bestaat *“een eind te maken aan het gebruik van oneerlijke bedingen in overeenkomsten tussen consumenten en verkopers”*.

Zo oordeelde het Hof van Justitie:

240 “23 Het is vaste rechtspraak dat bij gebreke van specifieke Unieregelgeving ter zake,
de nadere uitvoeringsregels voor de in richtlijn 93/13 geboden consumentenbescherming
op grond van het beginsel van procesautonomie van de lidstaten een aangelegenheid van
de interne rechtsorde van deze laatste zijn. Die nadere regels mogen evenwel niet ongun-
245 stiger zijn dan die welke voor soortgelijke nationale situaties gelden (gelijkwaardigheids-
beginsel) en mogen de uitoefening van de door het Unierecht verleende rechten in de
praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk maken (doeltreffendheidsbeginsel) (arrest van
10 juni 2021, BNP Paribas Personal Finance, C-776/19–C-782/19, EU:C:2021:470,
punt 27 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

250

Zesde blad

255 24 Dienaangaande blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat de verdeling van de kosten
van een gerechtelijke procedure bij de nationale rechterlijke instanties onder de proces-
autonomie van de lidstaten valt, op voorwaarde dat de beginselen van gelijkwaardigheid
en doeltreffendheid in acht worden genomen (arrest van 16 juli 2020, Caixabank en Ban-
co Bilbao Vizcaya Argentaria, C-224/19 en C-259/19, EU:C:2020:578, punt 95).

260 25 Met betrekking tot het doeltreffendheidsbeginsel – dat als enige van deze twee be-
ginselen wordt genoemd in het verzoek om een prejudiciële beslissing – moet worden op-
gemerkt dat de vraag of een nationale procedurele bepaling het onmogelijk of uiterst
moeilijk maakt om het Unierecht toe te passen, steeds moet worden onderzocht rekening
houdend met de plaats van die bepaling in de gehele procedure en met het verloop en de
265 bijzondere kenmerken van die procedure bij de verschillende nationale instanties. Daar-
toe moet zo nodig rekening worden gehouden met de beginselen die aan het nationale
stelsel van rechtspleging ten grondslag liggen, zoals de bescherming van de rechten van
de verdediging, het rechtszekerheidsbeginsel en het goede verloop van de procedure (zie
met name arrest van 10 juni 2021, BNP Paribas Personal Finance, C-776/19–C-782/19,
270 EU:C:2021:470, punt 28 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

26 Richtlijn 93/13 verleent de consument het recht om zich tot een rechter te wenden
teneinde het oneerlijke karakter van een contractueel beding te laten vaststellen en dit
beding buiten toepassing te laten verklaren. Het Hof heeft in dit verband geoordeeld dat
indien de kostenverdeling in een dergelijke procedure enkel afhangt van de bedragen die
275 onterecht werden betaald en waarvan terugbetaling wordt gelast, dit de consument, ge-
zien de kosten van een beroep in rechte, ervan kan weerhouden dat recht uit te oefenen
(zie in die zin arrest van 16 juli 2020, Caixabank en Banco Bilbao Vizcaya Argentaria,
C-224/19 en C-259/19, EU:C:2020:578, punt 98 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

27 *Bovendien heeft het Hof voor recht verklaard dat artikel 6, lid 1, en artikel 7, lid 1, van richtlijn 93/13 en het doeltreffendheidsbeginsel aldus moeten worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een regeling waarbij een deel van de proceskosten voor rekening van de consument kan komen, en dit naargelang van de hoogte van de onterecht betaalde bedragen die hem wegens de nietigverklaring van een oneerlijk contractueel beding moeten worden terugbetaald, aangezien die regeling een aanzienlijk obstakel vormt dat consumenten ervan kan weerhouden het hun door richtlijn 93/13 verleende recht op een effectieve rechterlijke toetsing van het potentieel oneerlijke karakter van contractuele bedingen uit te oefenen (arrest van 16 juli 2020, Caixabank en Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, C-224/19 en C-259/19, EU:C:2020:578, punt 99).” (HvJ., arrest C-35/22 dd. 13 juli 2023 inzake Cajasur Banco SA t/ JO en MI).*

290

“54 *In dit verband moet echter worden benadrukt dat procedurele regelingen die te hoge kosten met zich meebrengen voor de consument ertoe kunnen leiden dat hij ervan wordt weerhouden om een rechtsvordering in te stellen – gelet op de kostprijs van een gerechtelijke procedure in vergelijking met het bedrag van de betwiste schuld – of om zijn rechten op een nuttige manier te verdedigen voor de door de verkoper aangezochte rechterlijke instantie (zie in die zin arresten van 13 september 2018, Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, punt 69, en 3 april 2019, Aqua Med, C-266/18, EU:C:2019:282, punt 54).*

55 *De gerechtskosten die de in het gelijk gestelde consument vergoed moet kunnen krijgen van de in het ongelijk gestelde partij, moeten derhalve in verhouding tot de totale proceskosten hoog genoeg zijn opdat deze consument niet wordt ontmoedigd om gebruik te maken van de rechtsbescherming die hem door richtlijn 93/13 wordt geboden.” (HvJ., arrest C-385/20 dd. 7 april 2022, inzake EI en TP t/ Caisabank SA ; HvJ, arrest C335/21 dd. 22 september 2022 inzake Vicente t/ Delia).*

305

Zevende blad

310 *Uit het voorgaande volgt dat de nationale rechter bij zijn beoordeling van de gerechtskosten er op moet toezien dat de gerechtskosten die de in het gelijk gestelde consument vergoed moet krijgen van de in het ongelijk gestelde partij hoog genoeg moeten zijn opdat deze consument niet ontmoedigd wordt om gebruik te maken van de rechtsbescherming die hem door richtlijn 93/13 wordt geboden.*

315

5. Het feit dat artikel 1017, laatste lid van het Gerechtelijk Wetboek weliswaar bepaalt dat “ *De kosten kunnen worden omgeslagen zoals de rechter het raadzaam oordeelt, hetzij wanneer de partijen onderscheidenlijk omtrent enig geschilpunt in het ongelijk zijn gesteld, [...]*”, laat de rechter in het aan de orde zijnde geval niet toe onaantastbaar, zoals hij het raadzaam acht, de kosten te verdelen bij helften en de rechtsplegingsvergoedingen om te slaan zonder daarbij vast te stellen dat deze omdeling het de in het gelijk gestelde consument niet onmogelijk of uiterst moeilijk maakt om zijn uit voormelde Richtlijn 93/13/EG voortvloeiende rechten uit te oefenen.

6. Hieruit volgt dat het bestreden vonnis door de gerechtskosten bij helften te verdelen over de partijen en de rechtsplegingsvergoedingen in hun hoofde om te slaan omdat dit de appèlrechter gepast voorkomt gelet op ieders onderscheidenlijk ongelijk, zonder na te gaan of op die manier eisers hun gerechtskosten voldoende hoog vergoed krijgen om niet ontmoedigd te worden hun rechtsbescherming, die hen door richtlijn 93/13/EG wordt geboden, op te eisen. (Schending van de aangehaalde artikelen 6.1, 7 en 8 van de Richtlijn 93/13/EEG, het unierechtelijke algemene gelijkwaardigheid- en het doelmatigheidsbeginsel, het aangehaald algemeen rechtsbeginsel van de voorrang van regels van internationaal recht boven de regels van nationaal recht, de aangehaalde primauteit van het Unierecht, de artikelen VI 83. 17° en 84, § 1 W.E.R. en de artikelen 1017, 1018, 1019, 1020, 1022, 1023 en 1024 van het Gerechtelijk Wetboek)

Toelichting

Waar artikel 1017, laatste lid van het Gerechtelijk Wetboek de rechter toelaat de gerechtskosten om te slaan zoals hij het raadzaam oordeelt wanneer de partijen onderscheidenlijk omtrent enig geschilpunt in het ongelijk zijn gesteld, verhindert de Richtlijn 93/13/EG hem deze afweging te doen “*zoals hij het raadzaam oordeelt*”.

Integendeel, deze Richtlijn gebiedt de rechter bij die beoordeling, die niet meer volledig vrij is en enkel afhangt van ieders ongelijk, in ogenschouw te nemen dat de consument een voldoende hoog bedrag toegekend krijgt “*opdat deze consument niet wordt ontmoedigd om gebruik te maken van de rechtsbescherming die*

355 *hem door richtlijn 93/13 wordt geboden.” (HvJ., arrest C-385/20 dd. 7 april 2022, inzake EI en TP t/ Caisabank SA, § 55).*

Achtste en laatste blad

360

365 “65 In de punten 62 en 64 van dit arrest is in dat verband reeds beklemtoond dat de door richtlijn 93/13 nagestreefde bescherming haar volle werking moet ontplooien door te waarborgen dat de consument van zijn kosten een redelijk bedrag vergoed krijgt dat evenredig is aan de advocaatkosten in een gerechtelijke procedure tot vaststelling van het oneerlijke karakter van een contractueel be-
370 ding. Het is dus de taak van de nationale rechter die in laatste instantie belast is met de begroting van de proceskosten om zich ervan te vergewissen dat de be-
trokken nationale regeling het de consument niet onmogelijk of uiterst moeilijk
maakt om zijn uit deze richtlijn voortvloeiende rechten uit te oefenen.” (HvJ., arrest C-385/20 dd. 7 april 2022, inzake EI en TP t/ Caisabank SA, § 65).

375 Uit niets blijkt dat de appèlrechter zich van die taak heeft gekweten.

380

OM DEZE BESCHOUWINGEN,

385 Besluit ondergetekende, Advocaat bij het Hof van cassatie, voor eisers, dat het U behage, Hooggeachte Dames en Heren, het bestreden vonnis te verbreken en de zaak en de partijen te verwijzen naar een andere rechtbank van eerste aanleg, zetelend in graad van beroep.

12

Kosten als naar rechte.

390

Leuven, 2 april 2024

Paul WOUTERS

395

400

405

410

Thomas.voorziening C230108

NIET VERBETERDE KOPIE